

[QUÈ ÉS?](#) | [CONTACTE](#)

 [CERCAR](#)

HOHIHU. HORRIBLE HISTÒRIA DE LA HUMANITAT

FAMILIAR
[INFORMACIÓ OBRA](#)
[CRÍTQUES](#)

CRÍTICA: HOHIHU. HORRIBLE HISTÒRIA DE LA HUMANITAT

14/07/2023

CATEGORIES

Actualitat

Divertit

La meva primera colònia

VALORACIÓ

7

VALORACIÓ PER EDATS

DE 7 A 11	8
DE 12 A 15	7
DE 16 A 35	7
DE 36 A 50	7
DE 51 A 66	7
MÉS DE 66	7

Li falta pinzell a aquesta troballa del subsòl

 per [Jordi Bordes](#)

Farrés Brothers (*Orbital*, *Dins el cau del tabalet*, *Tripula*, *El rei de la casa*, *El silenci d'Hamelin*, *La maleta de l'Agustí...* són actius des del 2002!) ha ideat un dispositiu amb bons girs però que, a dia de l'estrena, encara falta afinar. Arraconant la seva habilitat de manipulació d'objectes, esdevenen personatges amb to de pallasos excèntrics, uns clowns de patacada. En aquest viatge els acompanya l'actriu Alba Valldaura. Ella és, sens dubte, la que domina millor les pauses i pot transformar el seu paper d'orgull de poques llums a il·luminada que resol la troballa arqueològica (que no desvetllarem). En realitat, tot gratant capes de terra avall, van constatant com els mascles són primaris i competitius i ella resol millor amb consens i retirant un punt les presses en resoldre el trencaclosques. Al muntatge, dirigit per Marta Sitjà, li falta tensar algunes escenes passant el pinzell per sobre del que és sobrer i treu focus a la idea central, afiançar el patetisme actoral i aconseguir que l'audiència empatitzi amb una pugna del tipus "tigres, leones, todos quieren ser los campeones". en tot cas, benvinguts els Farrés Brothers amb la seva aventura de teatre al carrer (tot i que altres cops els hem vist fent els seus muntatges a l'aire lliure). Aquest cop, cert, busquen una implicació del públic, que reacciona prou bé.

Aquest *Hohihu* remet al llibre *L'Horrible Història del Món* de T. Deary & M. Brown. La humanitat ha avançat a partir de fets, sovint, catastròfics que han obert el pas a noves civilitzacions. Amb el clown, s'han empassat la tesi i han volgut escenificar-la. Té el perill que estirar un plantejament controvertit pot obviar la raó per la qual el gir era troballa dramaturgic i, ara, és només l'espina d'una peripècia poc reconeixible. L'obra agafarà més consistència a mesura que la confrontin amb el públic, netejant les accions que treuen focus i eliminant text; trobant plecs desproporcionats als seus personatges sense deixar de ser esquemàtics (com el *Bye Bye Confetti* De La Baldufa o el *Mort de Riure* de Los Galindos); i pouant d'entre les deixalles aquest fil d'una literatura amb el tacte d'Stefan Zweig. (Com els *Momentos estelares de la humanidad* o *[The frame]* d'Eléctrico28), No cal pas una Carablanca per a fer pedagogia i estirar les orelles dels dos augustos; millor és que la descoberta sigui mútua i que el quadre final sigui celebrat col·lectivament.

El repte pendent és majúscul perquè sembla complicat ajuntar els dos mons, com si fossin oli i aigua. Avui, la física dirà que no hi enginy que dissolgui els dos líquids. Un repte per a la patafísica d'Alfred Jarry, que beneiria també Joan Miró, posteriorment: des del grotesc es pot definir la impunitat del Poder.